

รายงานการวิจัย

ความต้องการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการในเขตเทศบาลตำบลโพนทอง อำเภอโพนทอง จังหวัดร้อยเอ็ด

The Rehabilitation Needs of People with Disabilities in Phonthong Subdistrict Municipality, Phonthong District, Roi Et Province

จักรวรรดิ พัฒนวิบูลย์¹
รัฐบุรุษ คุ้มทรัพย์²

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความต้องการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการ ในเขตเทศบาลตำบลโพนทอง อำเภอโพนทอง จังหวัดร้อยเอ็ด จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ และระดับการศึกษา ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ คนพิการที่ขึ้นทะเบียนกับเทศบาลตำบลโพนทอง อำเภอโพนทอง จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 207 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของ ทาโร ยามาเน่ ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 136 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถามมีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) และการทดสอบค่าเอฟ (F-test) และเมื่อพบความแตกต่างจึงทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีการของเซฟเฟ้

(Scheffe) ผลการศึกษาพบว่า

1. คนพิการในเขตเทศบาลตำบลโพนทอง อำเภอโพนทองจังหวัดร้อยเอ็ดมีความต้องการฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยภาพรวมและรายด้าน อยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านสังคม ด้านอาชีพ ด้านการศึกษา และด้านวิธีการทางการแพทย์ ตามลำดับ
2. คนพิการในเขตเทศบาลตำบลโพนทอง อำเภอโพนทอง จังหวัดร้อยเอ็ด เพศหญิงและชาย มีความต้องการฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยรวมและเป็นรายด้านไม่แตกต่างกัน
3. คนพิการในเขตเทศบาลตำบลโพนทอง อำเภอโพนทอง จังหวัดร้อยเอ็ด ที่ระดับการศึกษาต่างกัน มีความต้องการฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยรวมและเป็นรายด้านไม่แตกต่างกัน

¹นักศึกษาลัทธิรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยนครราชสีมา

²รองศาสตราจารย์สาขารัฐประศาสนศาสตร์ วิทยาลัยนครราชสีมา

คำสำคัญ : การฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการ, เทศบาล

ABSTRACT

The purposes of this study were to study and compare the rehabilitation needs of people with disabilities in Phonthong Subdistrict Municipality, Phonthong District, Roi Et Province, classified by gender and education level. Population consisted of 207 people with disabilities registered with Phonthong Subdistrict Municipality. Samples were 136 persons by Taro Yamane's method. The questionnaire with rating scale was used as a tool. The data were analyzed by using percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test (One way ANOVA), and least significant difference by Scheffe's method.

The results of the study revealed that:

1. Rehabilitation needs of people with disabilities in Phonthong Subdistrict Municipality were at moderate level the overall and each aspect, ranked by descending; social, occupation, education and medical procedures respectively.

2. The opinion of rehabilitation needs of people with disabilities in Phonthong Subdistrict Municipality, classified by gender, was not different both the overall and each aspect. The opinion of rehabilitation needs of

people with disabilities in Phonthong Subdistrict Municipality, classified by education level, was not different both the overall and each aspect.

Keywords : rehabilitation needs of people with disabilities, Subdistrict Municipality

บทนำ

การประกาศปฏิญญาแห่งฟีลาเดลเฟีย พ.ศ. 2478 และการประกาศปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติ ปี พ.ศ. 2531 และ พ.ศ. 2545 และการประกาศอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการแห่งสหประชาชาติ (The United Nations Convention on the Rights of Persons with Disabilities : CRPD) เพื่อนำไปสู่การบังคับใช้กฎหมายระหว่างประเทศ สำคัญของอนุสัญญาหรือกฎหมายระหว่างประเทศฉบับนี้คือการส่งเสริมพิทักษ์ การประกันสิทธิมนุษยชน และเสรีภาพขั้นพื้นฐานของคนพิการทุกคนในมิติต่างๆ เช่น การเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสภาพแวดล้อมทางกายภาพ สังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม สาธารณสุข การศึกษารวมถึงการเข้าถึงข้อมูลและสื่อสาร โดยคำนึงถึงมาตรฐานที่พอเพียงในการดำรงชีพ การคุ้มครองทางสังคม และมาตรการคุ้มครองอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง คนพิการเป็นประชากรของประเทศที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ความพิการมีทั้งที่พิการมาแต่กำเนิดและพิการภายหลัง ถึงแม้ว่าความพิการเป็นสิ่งที่สังคมไม่พึงปรารถนาให้เกิดขึ้น แต่เมื่อเกิดขึ้นหรือ

เป็นแล้ว ก็เป็นสิ่งที่ทุกคนในสังคมจะต้องช่วยกันดูแล ให้ความช่วยเหลือ และสนับสนุนคนพิการ ให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุขเสมือนบุคคลทั่วไป ดังที่ พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลปัจจุบัน ทรงพระราชทานไว้เมื่อวันศุกร์ที่ 22 มีนาคม พ.ศ.2517 ความตอนหนึ่งว่า “งานช่วยเหลือคนพิการนี้ ก็มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะว่าผู้พิการไม่ได้อยากจะเป็นผู้พิการ และอยากช่วยเหลือตนเอง ถ้าเราไม่ช่วยเขาให้สามารถปฏิบัติงาน อะไรเพื่อชีวิตและเศรษฐกิจของครอบครัว จะทำให้เกิดสิ่งที่หนักในครอบครัว หนักแก่ส่วนรวม ฉะนั้น นโยบายที่จะทำก็คือ ช่วยเขาให้ช่วยเหลือตนเองได้ เพื่อจะทำให้เขาสามารถเป็นประโยชน์ต่อสังคม” (สุจินต์ สว่างศรี, 2550 : 1)

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้กำหนดสิทธิและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับศักดิ์ศรีความเท่าเทียมกันของคนพิการ รวมทั้งสิทธิทางการ เมือง การรับรู้ ข้อมูลข่าวสาร และการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยมีบทบัญญัติสำหรับคนพิการ ระบุถึงการขจัดข้อจำกัดต่างๆ ที่ กีดกันการใช้สิทธิคนพิการที่จะมีส่วนร่วมในกระบวนการทาง สังคมทุกด้าน รวมทั้งสิทธิของคนพิการที่ควรมีในฐานะที่เป็น พลเมืองของประเทศไว้ตามมาตรา 54 ที่กำหนดให้บุคคลซึ่ง พิกัดหรือทุพพลภาพ มีสิทธิเข้าถึง และใช้ประโยชน์จากสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ และความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ บุคคลวิกลจริต

ย่อมได้รับการช่วยเหลือที่เหมาะสม สมจากรัฐ และมาตรา 80 (1) ที่กำหนดให้รัฐต้องดำเนินการ ตามแนวทางนโยบายด้านสังคม การสาธารณสุข การศึกษา และวัฒนธรรม โดยคุ้มครองและพัฒนาเด็กและเยาวชน สนับสนุนการอบรมเลี้ยงดู และให้การศึกษา ปฐมวัย ส่งเสริมความเสมอภาคของหญิงและชาย เสริมสร้างและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของสถาบัน ครอบครัวและชุมชน รวมทั้ง สงเคราะห์และจัดสวัสดิการให้แก่ผู้สูงอายุ ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ และผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และพึ่งพาตนเองได้ ซึ่งมีความสอดคล้องกับ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559) ที่มีการกำหนด วิสัยทัศน์ที่มุ่งเน้นสังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ด้วยความเสมอภาค เป็นธรรม และมีภูมิคุ้มกัน ต่อการเปลี่ยนแปลง และมีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาคุณภาพ ชีวิตคนพิการฉบับที่ 4 (พ.ศ.2555-2559) ที่มุ่งเน้นการสร้างสังคมบูรณาการเพื่อคนพิการและทุกคนในสังคม โดยให้คนพิการเข้าถึง และใช้ประโยชน์จากสิทธิอย่างเท่าเทียมและเป็นธรรม และไม่ เลือกปฏิบัติต่อคนพิการ สร้างสภาพแวดล้อม พัฒนาเทคโนโลยี และข้อมูลข่าวสาร โดยให้องค์กรทุกภาคส่วนรวมถึง องค์กร ธุรกิจเอกชนจัดให้คนพิการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ ได้จากสภาพ แวดล้อม เทคโนโลยีและข้อมูลข่าวสาร สร้างพลังอำนาจให้คน พิกัดสามารถเข้าถึงบริการต่างๆ รวมถึงสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่คน พิกัด เพื่อรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลง

สภาพอากาศ และภัยพิบัติทางธรรมชาติ สร้างความเข้มแข็งขององค์กรด้าน คนพิการและเครือข่าย ในการขับเคลื่อนการดำเนินงานด้าน คน พิการอย่างเป็นระบบ (สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ, 2552)

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ได้ให้ความสำคัญกับการปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างมาก โดยเฉพาะ มาตรา 284 บัญญัติไว้ว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหลายย่อมมีความเป็นอิสระในการ กำหนดนโยบายการปกครอง การบริหาร การบริหารงานบุคคล การเงินและการคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเองโดยเฉพาะ ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความเป็นอิสระในการปฏิบัติหน้าที่ของตนเอง นอกจากนี้รัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวยังได้เน้นการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น จึงมีผลทำให้บทบาทอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้น ซึ่งรวมถึงมีหน้าที่ต้องส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ นอกจากนี้ หน่วยงานที่รับผิดชอบหลายหน่วยงานได้ กำหนดแนวทาง และนโยบาย เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ ส่งเสริมให้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วม รับผิดชอบดำเนินการหาแนวทาง และ มาตรการที่สำคัญเพื่อส่งเสริมให้คนพิการมี คุณภาพชีวิตที่ดี เนื่องจากสภาพของความ พิการเป็นอุปสรรคในการดำรงชีวิต ในการ ประกอบอาชีพ การมีส่วนร่วมในกิจกรรม ของสังคม จึงสนับสนุนส่งเสริมให้คน พิการ

ได้รับความคุ้มครอง สงเคราะห์ พื้นฟู สมรรถภาพโดยวิธีการทางการแพทย์ การศึกษา อาชีพ และสังคม การพัฒนาและ แก้ไข ปัญหาอุปสรรคทั้งทางเศรษฐกิจและ สังคม ตลอดจนส่งเสริมให้ คนพิการได้รับ สิทธิและโอกาสในด้านต่างๆ ให้สามารถ ดำรงชีวิต ประกอบอาชีพ มีส่วนร่วมใน กิจกรรมทางสังคมที่เท่าเทียมกับคนทั่วไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาความต้องการฟื้นฟู สมรรถภาพของคนพิการในเขตเทศบาลตำบล โพนทอง อำเภอ โพนทอง จังหวัดร้อยเอ็ด
2. เพื่อเปรียบเทียบความต้องการ พื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการในเขตเทศบาล ตำบล โพนทอง อำเภอ โพนทอง จังหวัด ร้อยเอ็ด ตามความคิดเห็นของคนพิการที่เพศ และระดับการศึกษาต่างกัน

เนื้อหาที่เกี่ยวข้อง

ก่อนปี พ.ศ. 2534 แนวคิดเกี่ยวกับคน พิการของสังคมไทยมีทัศนะว่าคนพิการ จำเป็นที่จะต้องได้รับการสงเคราะห์เลี้ยงดูให้ มีชีวิตรอด ด้วยความเมตตาสงสารตามหลัก มนุษยธรรมโดยไม่ได้ให้ความสำคัญกับการ ป้องกันหรือฟื้นฟูให้สามารถดำรงชีวิตใน สังคมได้เฉกเช่นบุคคลทั่วไปในสังคม จนกระทั่งมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติ การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 จึง เริ่มให้ความสำคัญกับการฟื้นฟูสมรรถภาพทั้ง ด้านการแพทย์ การศึกษา การฝึกอาชีพและมี งานทำ รวมถึงการเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม

ตามกฎหมายฉบับนี้ให้ความหมายของ “คนพิการ” ว่าเป็นคนที่มีความผิดปกติ หรือบกพร่องทางร่างกาย ทางสติปัญญา หรือทางจิตใจ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือการเน้นไปที่ความพิการของปัจเจกบุคคล และพยายามแก้ไขปัญหาของแต่ละคน โดยลดความพิการหรือลดเชยความพิการด้วยวิธีการทางการแพทย์ ทางอุปกรณ์ หรือการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ส่วนมากเน้นรูปแบบทางการแพทย์ (Medical Model)

ต่อมาในปี พ.ศ. 2550 มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และได้มีการยกเลิกพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 ซึ่งกฎหมายฉบับใหม่นี้มีมุมมองต่อมิติของ “คนพิการ” ที่กว้างขวางยิ่งขึ้น กล่าวคือคนพิการ หมายถึงบุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน หรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญาการเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่างๆ และมีความจำเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านใดด้านหนึ่งเพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน หรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป มิติที่แตกต่างออกไปคือใครจะมีความบกพร่องหรือมีความพิการอย่างไรไม่ใช่สาระสำคัญแต่การเคารพในความเป็นมนุษย์ ความเสมอภาคแห่งสิทธิพลเมือง การทำความเข้าใจถึงมิติแห่งความแตกต่างหลากหลาย

และการจัดอุปสรรคทั้งด้านเจตคติและสภาพแวดล้อม จะทำให้คนพิการสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างบุคคลทั่วไปและมีคุณภาพชีวิตที่ดี เป็นการใช้มิติในเชิงสังคม (Social Mode) ในการทำงานด้านคนพิการ

ความหมายของคนพิการ

พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 กล่าวว่า “คนพิการ” หมายถึง บุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันเนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่างๆ และมีความจำเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันได้อย่างบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ตามประเภทและหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประกาศกำหนด

สิทธิคนพิการในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 กำหนดว่า คนพิการมีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ ตลอดจนสวัสดิการและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ ดังต่อไปนี้

1. การบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลค่าอุปกรณ์ เครื่องช่วยความพิการ

และสื่อส่งเสริมพัฒนาการ เพื่อปรับสภาพทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือเสริมสร้างสมรรถภาพให้ดีขึ้นตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนด

2. การศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติหรือแผนการศึกษาแห่งชาติตามความเหมาะสมในสถานศึกษาเฉพาะหรือในสถานศึกษาทั่วไป หรือการศึกษาทางเลือกหรือการศึกษานอกระบบโดยให้หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาสำหรับคนพิการให้การสนับสนุนตามความเหมาะสม

3. การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ การให้บริการที่มีมาตรฐาน การคุ้มครองแรงงานมาตรการเพื่อการมีงานทำ ตลอดจนได้รับการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระและบริการสื่อ สิ่งอำนวยความสะดวก เทคโนโลยีหรือความช่วยเหลืออื่นใด เพื่อการทำงานและประกอบอาชีพของคนพิการ ตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานประกาศกำหนด

4. การยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เศรษฐกิจและการเมืองอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพบนพื้นฐานแห่งความเท่าเทียมกันกับบุคคลทั่วไป ตลอดจนได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับคนพิการ

5. การช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย แผนงาน โครงการ กิจกรรม การพัฒนาและ

บริการอันเป็นสาธารณะ ผลิตรถยนต์ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตการช่วยเหลือทางกฎหมาย และการจัดหาทุนความว่าต่างแก่ต่างคดี ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

6. ข้อมูลข่าวสาร การสื่อสาร บริการโทรคมนาคม เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารและเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการสื่อสารสำหรับคนพิการทุกประเภท ตลอดจนบริการสื่อสารสาธารณะจากหน่วยงานของรัฐ หรือเอกชนที่ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐ ตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกำหนดในกฎกระทรวง

7. บริการล่ามภาษามือตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

8. สิทธิที่จะนำสัตว์นำทาง เครื่องมือหรืออุปกรณ์นำทางหรือเครื่องช่วยความพิการใดๆ ติดตัวไปในยานพาหนะหรือสถานที่ใดๆ เพื่อประโยชน์ในการเดินทางและการได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะโดยได้รับยกเว้นค่าบริการ ค่าธรรมเนียมและค่าเช่าเพิ่มเติมสำหรับสัตว์เครื่องมือนำทางหรือเครื่องช่วยความพิการดังกล่าว

9. การจัดสวัสดิการเบี้ยความพิการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดในระเบียบ

10. การปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย การมีผู้ช่วยคนพิการ หรือการจัดให้มีสวัสดิการอื่นตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดในระเบียบ ผู้ช่วยคนพิการให้มีสิทธิได้รับการลดหย่อนหรือยกเว้น

ค่าบริการ ค่าธรรมเนียม ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดคนพิการที่ไม่มีผู้ดูแลคนพิการมีสิทธิได้รับการจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัย และการเลี้ยงดูจากหน่วยงานของรัฐในกรณีที่มีสถานสงเคราะห์เอกชนจัดที่อยู่อาศัย และสวัสดิการให้แล้ว รัฐต้องจัดเงินอุดหนุนให้แก่สถานสงเคราะห์เอกชนนั้นตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดในระเบียบ ผู้ดูแลคนพิการมีสิทธิได้รับการบริการให้คำปรึกษา แนะนำ ฝึกอบรมทักษะ การเลี้ยงดู การจัดการศึกษา การส่งเสริมอาชีพและการมีงานทำ ตลอดจนความช่วยเหลืออื่นใด เพื่อให้พึ่งตนเองได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดในระเบียบคนพิการ และผู้ดูแลคนพิการมีสิทธิได้รับการลดหย่อนภาษีหรือยกเว้นภาษี ตามที่กฎหมายกำหนด องค์กรเอกชนที่จัดให้คนพิการได้รับสิทธิประโยชน์ตามมาตรา 11 มีสิทธิได้รับการลดหย่อนภาษีหรือยกเว้นภาษีเป็นร้อยละของจำนวนเงินค่าใช้จ่ายตามที่กฎหมายกำหนด

สิทธิ ตาม รัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้มีบทบัญญัติในการคุ้มครองสิทธิของคนพิการไว้อย่างชัดเจน ทั้งนี้เป็นผลมาจากการรวมพลังกันขององค์กรคนพิการในระหว่างการจัดทำร่างรัฐธรรมนูญด้วยรูปแบบและวิธีการต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง การรณรงค์ให้มีการบรรจุสิทธิของคนพิการครั้งสำคัญเกิดขึ้นในการสัมมนาเรื่อง “บทบัญญัติรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวข้องกับคน

พิการ” จัดโดยสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2550 ณ ห้องประชุมสำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ รวมทั้งข้อเสนอในการร่างรัฐธรรมนูญจากการประชุมร่วมระหว่างคณะกรรมการสภาคนพิการทุกประเภทแห่งประเทศไทยกับคณะอนุกรรมการด้านผู้พิการ ในคณะกรรมการกิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ ผู้พิการและความมั่งคั่งของมนุษย์ โดยมีประเด็นที่น่าเสนอละเอียดกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญ 10 ประเด็น ดังนี้

1. คนพิการไม่ใช่คนป่วย ผู้พิการเห็นว่าความพิการเป็นผลจากความสัมพันธ์ระหว่างอัตลักษณ์ความบกพร่องของบุคคลกับสภาพแวดล้อม (Social Mode) คนพิการไม่ได้อยู่ในกลุ่มสภาพทางกายหรือสุขภาพบกพร่องซึ่งเป็นการมองความพิการในมิติทางการแพทย์ (Medical Model) ที่มองคนพิการเป็นคนป่วย คนที่ผิดปกติและต้องการการดูแล

2. คนพิการไม่ใช่เป็นพลเมืองชั้น 3 ข้อเสนอแนะ คือ

2.1 การประกันความเสมอภาคและสิทธิของบุคคลทุกกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มคนพิการต้องชัดเจนและจริงจังมากขึ้น

2.2 ขจัดการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลทุกกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มคนพิการ

2.3 การหลีกเลี่ยงไม่กำหนดหรือละเว้นการให้ความช่วยเหลืออย่างสมเหตุสมผล ถือเป็น การเลือกปฏิบัติ

3. โลกนี้ไม่มีคนพิการ มีแต่สังคมพิการ การคุ้มครองสิทธิคนพิการไม่ควรถูกชี้้นำให้มองตัวคนพิการเพียงอย่างเดียว ต้องพิจารณาจากสภาพแวดล้อมและสังคมซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดความพิการ

4. โชน่ตรวนที่สังคมตริ่งคนพิการ

4.1 การ “ได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก” สำหรับคนพิการให้หมายความถึงการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ (Accessibility) ซึ่งรวมถึงผลิตภัณฑ์ สิ่งของ วัสดุ สภาพแวดล้อม แผนงาน โครงการ และกิจกรรมด้านการพัฒนาทุกรูปแบบ บริการสิ่งอำนวยความสะดวก สภาพแวดล้อมทางกายภาพ การเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร และสวัสดิการ ซึ่งภาษาอังกฤษใช้ 1 คำที่สามารถครอบคลุม คือ 1) Product หมายถึง สิ่งที่เป็นผลผลิต อันได้แก่ สินค้า สิ่งของ วัสดุ และนวัตกรรมทั้งที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้ 2) Environment หมายถึง สภาพแวดล้อมทั้งทางสถาปัตยกรรม การขนส่ง ข้อมูลข่าวสาร การสื่อสารและเทคโนโลยี 3) Program หมายถึง แผนงาน โครงการและกิจกรรมด้านการพัฒนาทุกรูปแบบ 4) Service หมายถึง บริการ และ 5) Welfare หมายถึง สวัสดิการต่างๆ

4.2 คนทุกกลุ่มรวมทั้งคนพิการมีเสรีภาพในการเดินทาง ฉะนั้น รัฐต้องคุ้มครองเสรีภาพในการเดินทางของคนพิการโดยจัดสภาพแวดล้อมที่มีข้อจำกัด เช่น ถนน ยานพาหนะ ระบบขนส่งสาธารณะ และระบบขนส่งมวลชน เป็นต้น การไม่อำนวยความสะดวกในเรื่องนี้ถือเป็นการจำกัดเสรีภาพ

4.3 สังคมปิดหูปิดตาคนพิการ คนทุกกลุ่มรวมทั้งคนพิการมีเสรีภาพในการติดต่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ฉะนั้น รัฐต้องคุ้มครองเสรีภาพในการเข้าถึงและการรับรู้ข้อมูล ข่าวสารของคนพิการแต่ละประเภท ซึ่งต้องการสื่อหรือรูปแบบการติดต่อสื่อสารที่แตกต่างกัน เช่น คนตาบอดต้องอ่านเอกสารอักษรเบรลล์ คนหูหนวกต้องสื่อสารด้วยภาษามือ เป็นต้น ทั้งนี้ การไม่อำนวยความสะดวกในเรื่องนี้ถือเป็นการจำกัดเสรีภาพ

5. หมดยุคสงเคราะห์คนพิการ ต้องใช้คำว่า “สวัสดิการ” แทนคำว่า “สงเคราะห์” เพราะการสงเคราะห์นำไปสู่ความเข้าใจว่าการให้ตามความสมัครใจและตามความพร้อมซึ่งไม่สามารถนำไปสู่คุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้

6. คนพิการ คนของชุมชนท้องถิ่น

6.1 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ต้องมีส่วนร่วมอย่างจริงจังในการทำหน้าที่คุ้มครองส่งเสริมและพัฒนาคนพิการรวมทั้งผู้ปกครองหรือครอบครัว

6.2 รัฐต้องจัดสวัสดิการดูแลเด็กคนพิการที่ไม่สามารถพึ่งตนเองได้ให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่พอเพียงอย่างต่อเนื่อง

7. คนพิการทำอะไรได้มากกว่าที่ใครคิด การกำหนดหลักประกันในการมีงานทำของคนพิการและครอบครัวพร้อมทั้งกำหนดค่าจ้างและการจัดสวัสดิการอย่างเป็นธรรมเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการและครอบครัว

8. ครอบครัวที่พึ่งตั้งแต่เกิดถึงเชิงตะกอนของคนพิการ การคุ้มครอง ส่งเสริม

และพัฒนาผู้ปกครองหรือครอบครัวของเด็ก
คนพิการเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริม และ
พัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการและครอบครัว

9. ความพิการไม่จำกัดเพศและอายุ
การจัดการดูแลคนทุกกลุ่ม เช่น เด็ก เยาวชน
สตรีผู้สูงอายุและผู้ด้อยโอกาส ต้องหมาย
รวมถึงการดูแลคนพิการซึ่งรวมอยู่ในกลุ่ม
บุคคลนั้นๆ ด้วย

10. คนพิการเหยื่อของความรุนแรง รัฐ
ต้องคุ้มครองการกระทำรุนแรงต่อคนพิการ
โดยเฉพาะเด็กพิการ สตรีพิการ และผู้สูงอายุ
พิการ

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา
คือ คนพิการที่ขึ้นทะเบียนกับเทศบาลตำบล
โพนทอง อำเภอโพนทอง จังหวัดร้อยเอ็ด
จำนวน 207 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง
โดยใช้สูตรคำนวณของ ทาโร ยามาเน่ ได้
กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 136 คน เครื่องมือที่ใช้
ในการศึกษาเป็นแบบสอบถามมีลักษณะแบบ
มาตราส่วนประมาณค่า วิเคราะห์ข้อมูลโดย
การหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบน
มาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) และการ
ทดสอบค่าเอฟ (F-test) และเมื่อพบความ
แตกต่างจึงทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่
โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe)

สรุปผลการวิจัย

1. คนพิการในเขตเทศบาลตำบลโพน
ทอง อำเภอโพนทอง จังหวัดร้อยเอ็ด มีความต้องการ

ฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยภาพรวมและรายด้าน
อยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ย
จากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านสังคม ด้านอาชีพ
ด้านการศึกษา และด้านวิธีการทางการแพทย์
ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน เป็น
ดังนี้

1) ด้านวิธีการทางการแพทย์ โดย
ภาพรวมและรายข้ออยู่ในระดับปานกลาง โดย
เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับ
ดังนี้ สิทธิในการเข้ารับการรักษาใน
สถานพยาบาลของรัฐนอกเหนือจากที่ระบุไว้
ในบัตรหลักประกันสุขภาพ ซ่อมแซม
เปลี่ยนแปลง อุปกรณ์เสริม หรือเครื่องช่วย
โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และหน่วยแพทย์
เคลื่อนที่เพื่อให้บริการถึงชุมชนที่ท่านอยู่
อาศัย

ส่วนข้อที่คนพิการในเขตเทศบาล
ตำบลโพนทองมีความคิดเห็น ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
ที่สุดคือความต้องการบุคลากรทางการแพทย์
หรือพยาบาลเพื่อคอยให้คำแนะนำ ปรึกษา

2) ด้านการศึกษา โดยภาพรวม
และรายข้ออยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับ
ค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับ ดังนี้ การ
ได้ไปทัศนศึกษานอกสถานที่ ภาระหนัก
อุปกรณ์ด้านการเรียนการสอน เช่น โต๊ะ เก้าอี้
ที่อำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการเป็นการ
เฉพาะและชุดส่งเสริมเพื่อพัฒนาทักษะทางด้าน
การเรียนรู้สำหรับคนพิการเป็นการเฉพาะ

ส่วนข้อที่คนพิการในเขตเทศบาล
ตำบลโพนทองมีความคิดเห็น ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
ที่สุดคือความต้องการเข้ารับการอบรมใน
หลักสูตรที่จำเป็น หรือเรื่องที่สนใจ

3) ด้านอาชีพ โดยภาพรวมและรายชื่อ อยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับ ดังนี้ ช่องทางการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับอาชีพ ให้ได้รับทราบอย่างหลากหลาย การฝึกอาชีพในหน่วยงานภาครัฐและการจัดบริการให้คำปรึกษาแนะนำการประกอบอาชีพ

ส่วนข้อที่คนพิการในเขตเทศบาลตำบลโพนทองมีความคิดเห็น ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือความต้องการจัดหาแหล่งเงินทุนกู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ

4) ด้านสังคม โดยภาพรวมและรายชื่อ อยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับ การจัดกิจกรรมให้ความรู้เรื่องกฎหมายและสิทธิประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง จัดให้มีสถานสงเคราะห์สำหรับคนพิการที่ขาดผู้ดูแลหรือไร้ที่อยู่อาศัย และการให้คำปรึกษาและแนะแนวทางในการดำเนินชีวิต

ส่วนข้อที่คนพิการในเขตเทศบาลตำบลโพนทองมีความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือการจัดกิจกรรมเยี่ยมบ้านผู้พิการ

2. คนพิการในเขตเทศบาลตำบลโพนทอง อำเภอโพนทอง จังหวัดร้อยเอ็ด เพศหญิงและชาย มีความต้องการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยรวมและเป็นรายด้านไม่แตกต่างกัน

3. คนพิการในเขตเทศบาลตำบลโพนทอง อำเภอโพนทอง จังหวัดร้อยเอ็ด ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความต้องการฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยรวมและเป็นรายด้านไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

1. คนพิการในเขตเทศบาลตำบลโพนทอง อำเภอโพนทอง จังหวัดร้อยเอ็ดมีความต้องการฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยภาพรวมและรายด้าน อยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับการศึกษาของ อนัญญา เกียนรัมย์ (2557 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาความต้องการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสนามชัย อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ผลการศึกษาพบว่า ความต้องการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการด้านอาชีพและรายได้ อยู่ในระดับปานกลาง และผู้ศึกษาขอแนะนำเสนอผลการศึกษาเป็นรายด้าน ดังนี้

1) ด้านวิธีการทางการแพทย์ ผลการศึกษาพบว่า คนพิการต้องการฟื้นฟูสมรรถภาพในระดับปานกลาง โดยเรื่องที่ต้องการมากที่สุดคือ สิทธิในการเข้ารับการรักษาในสถานพยาบาลของรัฐนอกเหนือจากที่ระบุไว้ในบัตรหลักประกันสุขภาพ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเพื่อความสะดวกในการเข้ารับการรักษาในสถานพยาบาลที่คนพิการสามารถเข้าได้สะดวก รวดเร็วและลดความเป็นภาระของผู้อื่น เนื่องจากคนพิการไม่สามารถเดินทางไปเข้ารับการรักษาได้ด้วยตนเอง ส่วนความต้องการในลำดับที่รองลงมาคือ ซ่อมแซมเปลี่ยนแปลง อุปกรณ์เสริม หรือเครื่องช่วย โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และหน่วยแพทย์เคลื่อนที่เพื่อให้บริการถึงชุมชนที่ท่านอยู่อาศัย ซึ่งเป็นจำเป็นสำหรับคนพิการเช่นเดียวกัน

2) ด้านการศึกษา ผลการศึกษาพบว่าคนพิการต้องการฟื้นฟูสมรรถภาพระดับปานกลาง โดยเรื่องที่ต้องการมากที่สุดคือ การได้ไปทัศนศึกษานอกสถานที่ ส่วนความต้องการในลำดับที่รองลงมาคือ ต้องการครูผู้ช่วย อุปกรณ์ด้านการเรียนการสอน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ ที่อำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการเป็นการเฉพาะ และชุดส่งเสริมเพื่อพัฒนาทักษะทางการเรียนรู้สำหรับคนพิการเป็นการเฉพาะ จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าคนพิการมีต้องการได้รับการศึกษาทั้งที่เป็นการศึกษาในระบบการเรียนการสอนปกติและการศึกษานอกสถานที่ ในรูปการทัศนศึกษานอกสถานที่ และมีความต้องการสิ่งสนับสนุนในการศึกษา เช่น ครูผู้ช่วย อุปกรณ์สนับสนุน และ ชุดส่งเสริมเพื่อพัฒนาทักษะทางการเรียนรู้ เป็นต้น

3) ด้านอาชีพ ผลการศึกษาพบว่าคนพิการต้องการฟื้นฟูสมรรถภาพระดับปานกลางสอดคล้องกับการศึกษาของ เอื้องทิพย์ ไตรบำรุง (2550) ที่วิจัยเรื่อง ความต้องการสวัสดิการสังคมของคนพิการในเขตเทศบาลนครราชสีมา จังหวัด นครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า คนพิการมีความต้องการด้านอาชีพอยู่ในระดับปานกลาง และยังสอดคล้องกับการศึกษาของ อนุญา เจียนรัมย์ (2557 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาความต้องการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสนามชัย อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ผลจากการศึกษาพบว่า ความต้องการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการด้านอาชีพ

และรายได้ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความต้องการในลำดับที่รองลงมาคือ ต้องการให้มีช่องทางการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับอาชีพให้ได้รับทราบอย่างหลากหลาย การฝึกอาชีพในหน่วยงานภาครัฐ และการจัดบริการให้คำปรึกษา แนะนำ การประกอบอาชีพ

4) ด้านสังคม ผลการศึกษาพบว่าคนพิการต้องการฟื้นฟูสมรรถภาพระดับปานกลางโดยเรื่องที่ต้องการมากที่สุดคือ การจัดกิจกรรมให้ความรู้เรื่องกฎหมายและสิทธิประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง ส่วนความต้องการในลำดับที่รองลงมาคือ จัดให้มีสถานสงเคราะห์สำหรับคนพิการที่ขาดผู้ดูแลหรือไร้ที่อยู่อาศัย และการให้คำปรึกษาและแนะแนวทางในการดำเนินชีวิต

2. คนพิการในเขตเทศบาลตำบลโพหนอง อำเภอโพหนอง จังหวัดร้อยเอ็ด เพศหญิงและชาย มีความต้องการฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยรวมและเป็นรายด้านไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ อนุญา เจียนรัมย์ (2557 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาความต้องการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสนามชัย อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ผลการศึกษาพบว่า เพศอายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ต่อเดือน และสาเหตุความพิการที่แตกต่างกันไม่ทำให้ความต้องการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการแตกต่างกัน

3. คนพิการในเขตเทศบาลตำบลโพหนอง อำเภอโพหนอง จังหวัดร้อยเอ็ด ที่ระดับการศึกษาต่างกัน มีความต้องการฟื้นฟู

สมรรถภาพ โดยรวมและเป็นรายด้านไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ อนัญญา เจริญรัมย์ (2557 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาความต้องการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสนามชัย อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ผลการศึกษาพบว่า เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ต่อเดือน และสาเหตุความพิการ ที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้ความต้องการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการแตกต่างกัน

4. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1) ด้านสังคม เทศบาลควรดำเนินการในเรื่อง จัดกิจกรรมให้ความรู้เรื่องกฎหมายและสิทธิประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง จัดให้มีสถานสงเคราะห์สำหรับคนพิการที่ขาดผู้ดูแลหรือไร้ที่อยู่อาศัย และการให้คำปรึกษาและแนะแนวทางในการดำเนินชีวิต

2) ด้านอาชีพ เทศบาลควรจัดให้มีช่องทางการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับอาชีพให้ได้รับทราบอย่างหลากหลาย การฝึกอาชีพในหน่วยงานภาครัฐ และการจัดบริการให้คำปรึกษา แนะนำ การประกอบอาชีพ

3) ด้านการศึกษา เทศบาลควรส่งเสริมให้คนพิการได้ไปทัศนศึกษานอก

สถานที่ครุภัณฑ์ อุปกรณ์ด้านการเรียนการสอน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ ที่อำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการเป็นการเฉพาะ และชุดส่งเสริมเพื่อพัฒนาทักษะทางการเรียนรู้สำหรับคนพิการเป็นการเฉพาะ

4) ด้านวิธีการทางการแพทย์ เทศบาลควรดำเนินการในเรื่องสิทธิในการเข้ารับการรักษาในสถานพยาบาลของรัฐ นอกเหนือจากที่ระบุไว้ในบัตรหลักประกันสุขภาพ ซ่อมแซม เปลี่ยนแปลง อุปกรณ์เสริมหรือเครื่องช่วยโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และหน่วยแพทย์เคลื่อนที่เพื่อให้บริการถึงชุมชนที่ท่านอยู่อาศัย

5. ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

1) ควรมีการศึกษาแนวทางการส่งเสริมแนวทางหรือวิธีปฏิบัติที่ดีในการดำเนินการจัดสวัสดิการ หรือการฟื้นฟูสมรรถภาพสำหรับคนพิการ

2) ควรมีการศึกษาแนวทางส่งเสริมหรือสนับสนุนให้ภาคส่วนต่างๆ ในสังคมเข้ามามีส่วนร่วม ส่งเสริมหรือสนับสนุนในการดำเนินการจัดสวัสดิการ หรือการฟื้นฟูสมรรถภาพสำหรับคนพิการ

เอกสารอ้างอิง

กมลพรรณ พันธ์ิ่ง. 2551. ไอแอล : การดำรงชีวิตอิสระของคนพิการ. นนทบุรี : สภาศูนย์การ

ดำรงชีวิต อิสระของคนพิการประเทศไทย.

- โกวิทช์ พวงงาม. 2543. **มติใหม่การปกครองส่วนท้องถิ่น วิสัยทัศน์การกระจายอำนาจและการบริหารงานท้องถิ่น**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เสมาธรรม.
- บุญชม ศรีสะอาด. 2543. **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : สิริยาสาสน์,
_____. 2545. **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาสน์.
- ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ. 2546. **บทสังเคราะห์ภาพรวมการพัฒนาาระบบสวัสดิการสำหรับคนจนและด้อยโอกาสในสังคมไทย**. กรุงเทพฯ : ศูนย์ศึกษาเศรษฐกิจการเมือง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณฤทัย เกตุหอม. 2555. **ความต้องการได้รับสวัสดิการทางสังคมของคนพิการในเขตอำเภอปอทอง จังหวัดชลบุรี**. ปรินญาณิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.
- ธเนศวร์ เจริญเมือง. 2548. **100 ปี การปกครองท้องถิ่นไทย**. กรุงเทพฯ : โครงการจัดพิมพ์คปไฟ.
- ราชกิจจานุเบกษา. 2556. **พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550**.
- อนัญญา เกียนรัมย์. 2557. **ความต้องการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสนามชัย อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา**. ปรินญาณิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.
- เอื้องทิพย์ ไตรบำรุง. 2550. **การศึกษาความต้องการสวัสดิการสังคมของคนพิการในเขตเทศบาลนครนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา**. ปรินญาณิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.